

Ա Ռ Ա Կ

ԳԱՅԼ ԵՒ ՇՈՒՆ

Գայլ մը կըտրած ոսկր ու կաշի ,
Լճնչափ աղէկ՝ կտրիճ՝ շըներն ,
Խրենց պաշտօնն էին ըրեր ,

Կը պատահի

Ճամբէն ելած

Գամփուր մ' յանկարծ ,

Կտրիճ , աղւոր , գիրուկ , կայտառ ,

Պարոն գայլին բերնին պատառ :

Կ'ուզէր բըռնել զայն պատըռտել ,

Բայց կըռիւ մեծ պիտի բացուէր .

Շունն ալ մեծղի՝ կըրնար աղէկ ծեծկըւելու .

Ուստի ընտրեց անուշ խոնարհ քոյն երթալու :

Խօսքի մըտաւ ու կը գովէր ,

Օարմանալով շան տեսքը գէր : —

Կ'ուզէք դուք ալ , տէր իմ , աղւոր ,

Գամփուր մէկէն ըսաւ անոր ,

Ինձ պէս կայտառ ըլլալ գիրուկ ,

Սա անտառներն հարկ է թողուք ,

Ուր ձեզ նման մեծն ալ՝ կ'ըլլայ

Ճըռգած կծկուկ , չորցած մումիայ .

Հարկաւ քաղցէն կը կորսըւի ,

Ի՞նչ ապահով ապրուստ մ' ունի .

Ձրի եւ ոչ պատառ մ' համով

Լճը զոր կ'առնու սըրի ծայրով :

Եկէք իմ հետս ու կը տեսնաք

Ի՞նչ երջանիկ բաղդ կ'ունենաք : —

Լճէկ , կ'ըսէ գայլը , բայց իմ ընելուքս է ի՞նչ . —

Գրեթէ ոչինչ . —

Գամփուր կուտայ պատասխան ,

Յուպ ձեռքն եկող մուրացիկները վըռընտել ,

Քրտվըռտելով ընտանեաց հետ քրծնիլ քալել ,

Տիրոջը ըլլալ սիրական .

Ըսով պատրաստ է միշտ առատ ձեր խորտիկն

Լէցուքներ շատ տեսակ

Հաւուց , թըռչնոց ոսկորտիք

Թող հազար մէկ շոշոյանք :

Գայլն երջանիկ բաղդն որ մըտքէն կը տեսնէր

Սիրտն ելլելով աչքերն արցունք կը լեցուէր .

Մէյմ՝ ալ յանկարծ շան վիզն որ լերկ կը տեսնայ .

Կը հարցընէ՝ աս ինչ ըլլայ : —

Իհ , բան մը չէ . —

Ի՞նչ բան մը չէ . —

Ոչ ինչ բան մը . —
 Իսկ մէյմը . —
 Իտ նշան մ' ըլլայ գուցէ
 Սըղնոցիս , որ կը կապուիմ : —
 Կը կապուիս , գայլը կ'ըսէ ,
 Չէս վազեր դու ինչպէս կ'ուզես ամեն դին . —
 Ս'իշտ չեմ վազեր . բայց ինչ կայ . —
 Շատ մեծ բան կայ , այնպէս որ՝
 Քու խորտիկներդ ալ բոլոր
 Իննաւ երբեք չեմ ուզեր .
 Թէ աշխարհքիս գանձն ըլլայ
 Իտ գընովն ես չեմ առներ :
 Գայլն աս կ'ըսէ կը կըծկէ
 Եւ փախչելու դեռ հետ է :

ԼԱՖՈՆԹԻՆ

քա ն ա ս ի ր ա կ ա ն

Բ Ա Ն Ա Ս Տ Ե Ղ Ծ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Գ Ո Ջ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Ոչք վարեին արտասուօք ցնծութեամբ հեճեցեն .

ՍԶԾ. ՔԻԵ

Դու զթափառեալս յանդորր հաներ զառագաստ .
 Յօղունս ի հոյզ կանաչացաւ բարեբաստ .
 () րհնեմ ըզքեզ , Տէր , զշիջանուտ լապտերոյս
 Կենդանատուդ արծարծանէ շունչ ըզլոյս :

Սըրըրկավար , իբրեւ արծուին անփետուր
 Իարձր ի կաղնոյն անկեալ թըփոյն առաթուր ,
 Սանուկս աղկաղկ , ծանեայ զօրէնս աղետից .
 Ի խանձարրոցս առին հողմունք ծըփալից :

Ինձ կեանք , այո՛ , սկսեալ տիոցս են յայգուէ ,
 Թէպէտ երկին ըզծաղկունս ոչ հարկանէ ,
 Եւ չըկամին իսկ զի էակն անխընամ
 Եւ իսկին աւուրց խառնէ զարտօսը աղեկամ :

Ի՞՞՞ ի ժըմիտ ինձ մանկութիւն զիւր պատրանս ,
 Օփառաց , սիրոյ , եւ զպանծանացն ապագայս .
 Հեշտ երազոցս այլ սիրտս ըզհետ մինչ կըրթէր ,
 Ի դագաղին , աւանդ , զարթեայ ես գիշեր :